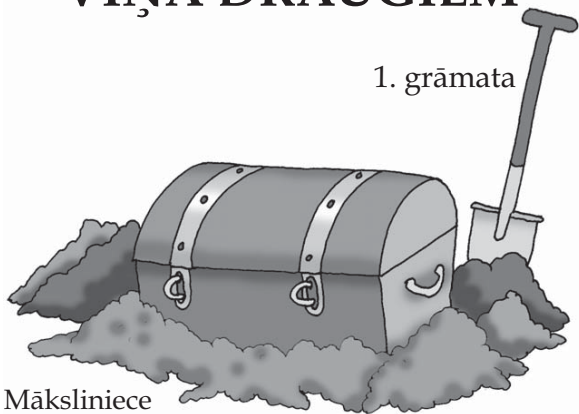

Hermanis Paukšs

**BLĒŅU STĀSTI
PAR SIVĒNU
RUKMĀRU
UN
VIŅA DRAUGIEM**

1. grāmata

Māksliniece
Ilze Ramane

UDK 821.174-93-34
Pa 827

© SIA "Drukātava", 2005
© Hermanis Paukšs, 2005
© Ilze Ramane, mākslinieciskais noformējums, 2005
ISBN 9984-9841-2-5

Korektore Alida Ava

PEIDŽERS

Tas notika sensenos laikos. Tik senos, ka visi tad ar peidžeriem vēl apkārt skraidīja. Bet sīkāk par tiem laikiem lai tev vecmāmiņa pastāsta. Varbūt ka viņa tos vēl atceras.

Bet es tikmēr stāstīšu par to, kā Rukmāram tajos senajos laikos gāja. Jā, un viņa draugiem arī, protams. Ja esi noklausījies vecmāmiņas stāstu, tad vari klausīties manējo.

Un šis stāsts skan tā:

Sivēnam Rukmāram nebija peidžera.

Kāpēc?

To es tā īsti nezinu.

Varbūt tāpēc, ka naudas nebija tik daudz, lai peidžeru iegādātos. Bet tas arī nav svarīgi. Svarīgi ir tikai tas, ka sivēnam nebija peidžera. Rukmāram.

Un tad nu Rukmārs nolēma kā citādi izlīdzēties.

- Ļoti labi, kaķēn -tieši tevi es meklēju! - Ieraudzījis kaķēnu Ņauri ienākam pa sava namiņa durvīm, viņš nopriecājās.

- Tu mani meklēji, ņau? - izbrīnījās kaķēns.

- Nu, ne jau nu gluži tā kā pazudušu čību pagultē, - paskaidroja Rukmārs.

- Pazudušu čību pagultē? - Ņauris izbrīnījās vēl vairāk.

- Jā, jā! - sivēns atmeta ar priekškāju. - Bet ne jau par čībām es gribēju ar tevi runāt.

- Ņau! - kaķēns nopriecājās. - Tu gribēji ar mani runāt?

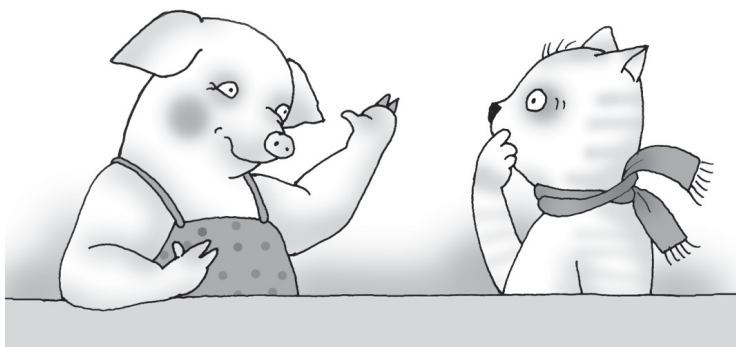
- Jā,- Rukmārs svinīgi pamāja.
- Bet tagad vairs negribi? - Ņauris sāka bažīties. Jo sivēns jau neteica, ka viņš "grib" ar kaķēnu runāt, sivēns teica "gribēja" - un tas varēja nozīmēt arī to, ka pirms kāda brītiņa Rukmārs gan ir gribējis ar Ņauri parunāt, bet nu šī vēlēšanās viņam varētu būt arī pārgājusi.
- Nē, es vēl arvien gribu ar tevi runāt, - paskaidroja sivēns. - Un vispār - nejaucies starpā, kad es ar tevi runāju! Ļauj man visu pateikt līdz galam! Kas tas par riebiņu paradumu, ruk: ik pa brīdim muļķīgi kaut ko pajautāt?
- Muļķīgi, ņau? - kaķēns pārprasīja.-Kā tas ir muļķīgi?
- Tas ir tieši tā, kā tu te visu laiku dari! - atcirta Rukmārs.
- Jā? - kaķēns atkal pārprasīja. - Tieši tā, kā es te visu laiku daru?
- Klausies, Ņauri! - sivēns nostājās draudīgā pozā un iesprauda priekškājas sānos. - Vai tu zini, ka neviens tevi nemīl un neviens par tevi nedomā?
- Zinu, ņau. - Kaķēns skumji nopūtās. Viņu jau labu laiciņu mocīja aizdomas, ka neviens viņu nemīl un neviens par viņu nedomā. Rukmārs, protams, to zināja. Ne jau to, ka Ņauri neviens nemīl un neviens par viņu nedomā, jo tas neatbilda patiesībai, - visi, kas kaķēnu pazina, gan mīlēja viņu, gan pietiekami bieži par viņu

arī domāja. Bet Rukmārs zināja to, ka Ņauris nu jau labu laiciņu skraida apkārt, nez kāpēc brēkdams, ka viņu neviens nemīl un neviens par viņu nedomā.

Vai es pietiekami skaidri izteicos?

Vai tagad tu saproti, ko zināja Rukmārs?

Nu tad ir labi.

- Tad klausies tālāk! - sivēns pieliecās tuvāk kaķenam. - Ja tu tagad kādu brītiņu pastāvēsi klusu, es apsolos tikpat ilgu brītiņu domāt par tevi. Vai esi tā ar mieru?

- Esmu, - Ņauris pamāja.

- Tad klausies vēl tālāk! - Rukmārs turpināja.

- Vai tu zini, kas ir peidžers?

Kaķēns, priekšķepu mutei priekšā aizlicis, stāvēja, skatījās uz sivēnu un klusēja.

- Nu? Kāpēc tu neatbildi? - Rukmārs sāka uztraukties. - Ei! Ņauri! Kas tev - stinguma krampji astē?

Kaķēns uz brīdi atrāva ķepu no mutes un nobēra kā no ložmetēja:

- Jā, bet tu teici, ka domāsi par mani, kamēr es klusēšu, ņau! - Tad atkal ātri aizšāva ķepu mutei priekšā.

- Klausies. - Sivēns pakasīja ausi. - Sarunāsim tā: ja es jautāšu, tu atbildēsi, ruk.

- Es atbildēšu: "Ruk!"? - kaķēns izbrīnījās, jo bija paradis atbildēt: "Ņau!", nevis: "Ruk!"

- Nu nē taču! - sivēns apjuka. - Tu atbildēsi: "Kvā!" Nē, tas ir: "Krā!" Nē: "Vau! Vau!" Tfu! Mē, mē, mē! Bē, bē, bē! Nē, Ņauri, es jūtu, ka pavisam nojūgšos te ar tevi!

- Jā? - kaķēns ieinteresēts uz viņu paskatījās.

- Tu nojūgsies ar mani?

Viņš nekad vēl nebija redzējis nojūgušos sivēnu.

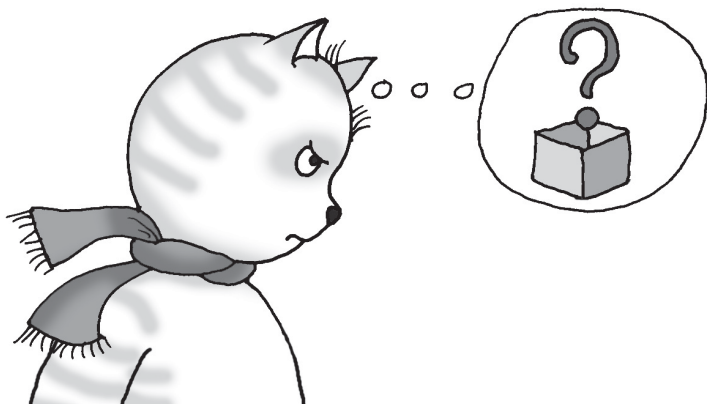
Taisnību sakot, viņš nebija redzējis arī iejūgtu sivēnu, bet, ja kāds nav iejūgts, tad arī nojūgties tādām grūti. Taču Rukmārs tā nedomāja.

- Šaubu nav, - viņš atmeta ar priekšķāju. - Bet, kamēr es te vēl mazliet esmu pie saprašanas, ruk, pasaki man: kas ir peidžers?

- Ņau, es nezinu,- kaķēns noblisināja acis, jo viņš patiešām nezināja.

- Nu tad klausies, – Rukmārs sāka skaidrot, jo zināja: – Peidžers ir tāda maza kastīte, ar kuras palīdzību pienāk steidzamas ziņas.
- Steidzamas ziņas? – kaķēns izbrīnījās.
- Jā, – sivēns pamāja. – Vai tev tas patīk?
- Steidzamas ziņas?
- Nu jā – arī steidzamas ziņas. Bet galvenokārt tas, ka steidzamas ziņas pienāk. Vai tev tas patīktu?
- Es nezinu, – kaķēns paraustīja plecus.
- Tātad tas mums ir jāpārbauda, ruk. Apsveicu tevi, Ņauri! – Rukmārs svinīgi pastiepa kaķenam labo priekškāju. – Ar šo brīdi tu tiec iecelts par manu peidžeru! Turpmāk tu vairs nebūsi kaķēns Ņauris, bet gan – peidžers Ņauris.
- Kā? – Ņauris pārbijās. – Es vairs nebūšu kaķēns?
- Jā, nu tie šausmu laiki ir beigušies, – sivēns apstiprinoši pamāja.
- Kādi šausmu laiki? – Ņauris izbolīja acis.
- Nu tie, kad tu biji kaķēns.
- Tie nebija nekādi šausmu laiki, ņau!
- Kā? Bet tu taču pats teici, ka neviens tevi nemīl un neviens par tevi nedomā.
- Kad tad?
- Nu tad, kad tu biji kaķēns. Vai tad ne?
- Jā, tā bija, – te nu Ņauris nespēja nepiekrīst.
- Nu redzi! – Rukmārs draudzīgi uzsita viņam uz pleca. – Un tagad tā vairs nebūs, ruk.

- Bet kā tad tagad būs? - kaķēns gribēja zināt.
- Tagad visi tevi milēs un par tevi vien domās!- apgalvoja sivēns.
- Cik jauki! - kaķēns nopriecājās.
- Nu redzi nu.
- Bet vai tā patiešām būs? - Ņauris tomēr negribēja vēl ticēt.
- Ja tu būsi peidžers, tad noteikti būs.
- Labi, ņau, - kaķēns piekrita, - tad es būšu pīdžers.
- Nevis "pīdžers", bet "peidžers", - sivēns viņu palaboja.
- Nu labi, - Ņauris piekrita. - Fuidžers.
- Nē taču! - Rukmārs noelsās. - Nevis "fuidžers", bet "peidžers".
- Paidžers? - kaķēns pārprasīja.
- Dievs ar tevi! - Rukmārs atmeta ar priekškāju.
- Galu galā vai nav vienalga - "fuidžers" vai "maidžers" - ka tikai darbojas. Nu tā, ruk: nosūtīsim ar tevi kādu ziņu, - viņš ķērās pie

lietas.

- Kādu ziņu? - Ņauris saausījās.

- Pagaidi, - sivēns pakasīja pakausi. - Es neesmu vēl izdomājis. Ahā! - viņš saprata. - Vispirms jāveic peidžera pārbaude!

- Pārbaude? - kaķēns sāka uztraukties, jo viņam šausmīgi nepatika visādas pārbaudes. - Kāda pārbaude?

- Nu, ruk... - Sivēns atkal pakasīja pakausi.

- Jānoskaidro, kā tu funkcionē.

- Kas tas ir - "pukcionē"? - Ņauris gribēja zināt.

- Nē, ruk, tas nav "pukcionē", - Rukmārs papurināja galvu. - Tas ir - "darbojas". Pārbaudīsim, kā tu darbojies, - viņš paskaidroja.

- Nu? - Ņauris nopriecājās. - Un kā tad es darbošos?

Darboties viņam patika.

- Tu aizskriesi, teiksim, ruk, pie Uināra un Aiženijas, - skaidroja sivēns, - ar pārbaudes ziņu.

- Es? - kaķēns izbrīnījās. - Aizskriešu?

- Protams, - Rukmārs pamāja. - Tu aizskriesi un sacīsi viņiem tā...

- Bet tas taču ir tālu! - iebrēcās Ņauris. - Un ārā ir auksti!

- Nestāsti! - sivēns sašuta. - Ārā nemaz tik auksti nav. Un arī tik tālu tas nemaz nav.